

Рученьки терпнуть, злипаються віченьки....

Боже, чи довго тягти?

З раннього ранку до пізньої ніченьки

Голкою денно верти.

Кров висисає оте остогиджене,

Прокляте нишком шиття,

Що паненя вередливе, зманіжене,

Вишвирне геть на сміття.

Де воно знатиме, що то за доленька —

Відшук черстового шматка,

Як за роботою вільна неволенька

Груди ураз дотика.

1894.
